

ATLETISM

PROBLEME IMPORTANTE ÎȘI AȘTEAPTĂ REZOLVAREA

Din capul locului se cuvine să subliniem faptul că în decursul acestui sezon competițional, atletismul din țara noastră a făcut un serios pas înainte, atît sub raport cantitativ cît și calitativ.

In cadrul întrecerilor primei Spartachiade republicane, în care atletismul a avut cea mai mare pondere, au fost consemnate o seamă de realizări importante pe linia răspîndirii acestui sport în rîndurile tineretului, iar în ultima etapă a competiției, la finalele de la București, au fost obținute unele rezultate de certă valoare internațională.

Echipele noastre de juniori au cîștigat trei importante întîlniri (cu Ungaria la Poiana Brașov, cu Iugoslavia și Polonia la Subotica). Rețin atenția victoriile categorice repurtate asupra echipelor Ungariei și Poloniei, pe care nu le învinsesem niciodată. La prima ediție a campionatelor europene de juniori de la Varșovia, reprezentanții noștri au avut, în general, o comportare meritorie, cucerind două medalii de aur (Mihaela Peneș la suliță și Gh. Costache la ciocan) și fiind printre fruntași la majoritatea probelor.

In acest an, echipele reprezentative de seniori au cucerit victoria în 3 din cele 4 clasamente ale Crosului Balcanic și apoi, în toamnă, la București, formațiile noastre au dominat întrecerile ediției a XIII-a a Jocurilor Balcanice cîștigînd atît la băieți cît și la fete.

De la începutul anului și pînă acum, în competițiile de sală și în cele în aer liber, au fost înregistrate aproape 200 de recorduri republicane, multe dintre ele de o bună valoare internațională, și cîteva sute de recorduri regionale.

FETELE – 21 DE PUNCTE, BĂIEȚII – NUMAI... 2

Dar, fără discuție, obiectivul principal al activității de performanță a atletismului nostru a fost participarea la Jocurile Olimpice cu un număr mai mare de sportivi și obținerea unor rezultate de o valoare mai ridicată decît la Roma. După cum se știe, la Tokio, la cel mai „tare" concurs atletic din istorie, reprezentanții atletismului nostru au concurat cu mult succes obținînd două medalii de aur (Iolanda Balaș și Mihaela Peneș), una de bronz (Lia Manoliu) și s-au clasat în finalele de „6" la lungime (Viorica Viscopoleanu), triplusalt (Șerban Ciochină) și suliță (Maria Diaconescu). In felul acesta, țara noastră a totalizat 23 de puncte cu care a ocupat locul IX în clasamentul întrecerilor de atletism. Este desigur un frumos succes pentru care se cuvin felicitări atleților respectivi și deopotrivă antrenorilor Ion Söter, Lixandru Pandele, Titus Tatu, Baruch Elias, Andrei Naghi și Gh. Zîmbresteanu.

Nu poate scăpa atenției faptul că din aceste 23 de puncte, 21 le-au adus fetele, băieții realizînd doar 2 puncte.

In afara celor clasați în finale, ale căror nume au apărut pe ecranul luminos al tabelei de afișaj a Stadionului Național, la Tokio au mai concurat: Olimpia Cataramă — locul 8 la disc cu 53,08 m, Ana Sălăgean — locul 8 la greutate cu 15,83 m, Ilie Popa — locul 28 la 50 km marș cu 4.57:40,0. Ctin. Grecescu — locul 36 la maraton cu 2.30:47,0, Andrei Barabaș — locul 4 în seria sa la 5000 m cu 14:00,2 și abandonat la 10 000 m, Valeriu Jurcă — locul 6 în serii la 400 m (52,7) și la 200 m (21,8).

Așadar, 12 dintre cei aproape 80 de atleți romîni aflați, în iunie 1963, în pregătire pentru Olimpiadă au fost selecționați pentru întrecerile din capitala Japoniei. (La J.O. de la Roma, atletismul romînesc a avut doar 9 reprezentanți care au obținut o medalie de aur — Iolanda Balaș, una de bronz — Lia Manoliu și un loc 5 — Zoltan Vamoș). Evident, sub aspect cifric, Tokio a însemnat mai mult decît Roma. Noi apreciem însă că ar fi fost posibil ca numărul atleților romîni participanți la Olimpiada din Japonia să fi fost încă mai mare, după cum, în ansamblu, rezultatele înregistrate ar fi putut fi și mai bune. Că nu s-a întîmplat așa, există o serie de explicații care, în ultimă analiză, nu țin numai de felul în care s-au desfășurat pregătirile pentru Jocurile Olimpice, ci vizează lipsuri mai vechi ale atletismului nostru.

ACOLO DE UNDE IZVORĂSC LIPSURILE...

Avem o bază de mase încă insuficientă pentru activitatea de performanță. Poate părea paradoxal, dar acesta este adevărul. Deși atletismul n-a lipsit din programul nici uneia dintre competițiile de mase organizate de aproape două decenii (spartachiade, concursuri populare, tradiționalele cro-

PUNCTE DE VEDERE

suri de primăvară și toamnă, „Cupa agriculturii" etc. etc.), deși la startul diferitelor probe au fost înregistrați numeroși tineri, totuși nu se poate spune că atletismului i-a fost asigurată baza de mase atît de necesară activității sale. In afara faptului că pregătirea concurenților pentru aceste competiții s-a făcut deseori cu mult formalism, trebuie să arătăm deschis — și nu pentru prima oară — că ceea ce a rămas atletismului, după desfășurarea întrecerilor, a fost foarte puțin.

Așa dar, competițiile de mase, fără nici un fel de discuție extrem de importante și mai mult decît necesare, n-au dus și la performanțe PENTRU FAPTUL CĂ DE CELE MAI MULTE ORI ORGANIZAREA ACESTORA (privind angrenarea tineretului într-o activitate de pregătire și de concursuri continuă, depistarea elementelor talentate etc.) A FOST FĂCUTĂ NECORESPUNZĂTOR deși la ședințele de pregătire și prin acțiunile întreprinse inițial s-au stabilit, de fiecare dată, sarcini și obiective concrete. Numai că aceste sarcini și obiective au rămas înscrise între copertele dosarelor organelor regionale și raionale UCFS, ale cluburilor și asociațiilor.

Cum este posibil ca dintr-o competiție la care participă concurenți la nivelul zecilor sau chiar sutelor de mii, atletismului să nu-i rămînă decît o mînă de sportivi? In felul acesta se explică și faptul că în scriptele F.R.A. nu figurează nici zece mii de atleți legitimați, iar dintre aceștia doar de o mică parte se poate spune că au o activitate permanentă, organizată. Desigur că pentru a face atletism nu este absolut necesar ca cineva să fie legitimat la federație (deși ar fi foarte bine!), dar se cuvine să facă parte dintr-o secție de atletism, în cadrul unei asociații unde să primească o îndrumare calificată și permanentă. Numărul mic de atleți face ca într-o serie de probe să nu existe practic întrecere și, în consecință, progres. Nu de puține ori titlurile n-au fost acordate la unele probe, deoarece rezultatele cîștigătorilor n-aveau valoare. Dar nici titlurile acordate nu s-au cîștigat, în destule cazuri, cu rezultate bune, de valoare internațională. In general, există tendința spre mediocritate, spre suficiență. Sînt prezenți în efectivele secțiilor atleți lipsiți de perspective, mulți cu o vîrstă... cam înaintată pentru performanța adevărată. Desigur, ei sînt, în general, cei mai buni din țară, la acea oră, în probele lor. Dar tocmai acesta este faptul cel mai grav: n-avem cu cine să-i înlocuim! E un merit pentru ei faptul că n-au atîrnat în cui echipamentul de concurs, dar e și o lipsă de merit a celor care ar trebui să se ocupe ca lumea de selecție și de pregătire. Ca să punem degetul pe rană, vom arăta că ne bazăm pe... excepții: săritura în înălțime femei, numai prin Iolanda Balaș, aruncarea discului femei, prin Lia Manoliu și chiar Olimpia Cataramă, aruncarea suliței femei, săritura în lungime femei, triplusalt băieți și... cam atît. In rest, sîntem descoperiți și acum, și în viitorul apropiat, deoarece primii pe lista multora dintre cele mai bune performanțe autohtone sînt departe de nivelul olimpic...

In această situație apare clar că baza de selecție a elementelor celor mai dotate este extrem de „subțire" și că antrenorii, oricîtă pricepere și bunăvoință ar avea, n-au de unde să-și aleagă tinerii cu care să lucreze și pe care să-i modeleze cu răbdare în scopul obținerii performanțelor înalte.

Se spune, cu toate prilejurile, că ceea ce trebuie să urmărim zi de zi este ÎMBUNĂTĂȚIREA SELECȚIEI. Firește, subscriem la realizarea acestui însemnat deziderat. Dar, după părerea noastră în această problemă este un DAR de care se face abstracție. NU TOȚI ANTRENORII NOȘTRI SE DUC SĂ-ȘI CAUTE ELEMENTELE ACOLO UNDE TREBUIE. ÎNCĂ SE „AȘTEAPTĂ" PREA MULT CA ACESTE ELEMENTE SĂ VINĂ SINGURE PE STADION; nu este urmărită cu toată atenția, și mai ales cu RĂBDARE, desfășurarea concursurilor de mase chiar la primele etape.

Deși avem experiența a zeci și zeci de competiții de mase, MAI EXISTĂ UNII ACTIVIȘTI SPORTIVI CARE ÎȘI CONSIDERĂ ÎNDEPLINITĂ SARCINA PREGĂTIRII TINERETULUI CHIAR ÎN MOMENTUL ÎN CARE S-A ÎNCHEIAT O ETAPĂ SAU ALTA DIN DESFĂȘURAREA ÎNTRECERII RESPECTIVE. Este evident că nu toți concurenții care au participat la prima etapă a unei asemenea competiții au posibilitatea să evolueze și în finala ei, dar a-i UITA pe cei mai buni este o greșeală care, din păcate, s-a cam permanentizat.

S-a văzut, de multe ori, că nu cei mai talentați concurenți au reușit să se califice pentru faza superioară a unei competiții, ci alții ceva mai bine pregătiți în acel moment, dar cărora le lipsesc anumite calități de bază care să-i ajute să devină performeri adevărați. In mod firesc, primii vor îngroșa rîndurile celor care nu vor ajunge să se impună. Secțiile din asociații și cluburi, în marea majoritate a cazurilor, desfășoară o activitate, i-am zice, simplistă, fără sarcini concrete și fără perspective. Unele n-au birouri de secție, multe n-au antrenori sau chiar instructori și încadrează un număr infim de tineri atleți, lăsați undeva la marginea preocupărilor consiliului asociației sau clubului respectiv, îndreptate aproape în exclusivitate spre rezolvarea problemelor celor „11".

Școlile nu au ajuns încă să furnizeze atletismului de performanță multe elemente reprezentative, deși absolut toată lumea este de acord că asemenea talente viguroase se găsesc în fiecare dintre ele, în fiecare clasă. Despre universități ar fi foarte multe de spus. ÎN ȚĂRILE CU ATLETISM FOARTE DEZVOLTAT MAJORITATEA PERFORMERILOR APARȚIN UNIVERSITĂȚILOR.

Deseori, antrenorii noștri au scăpat din vedere faptul că procesul de pregătire al sportivului se compune din două părți indisolubil legate: INSTRUIRE și EDUCAȚIE. Or, preocupîndu-se exclusiv de tehnică, antrenorii au neglijat adesea latura educativă. Lacunele serioase din procesul de educație au avut în mod firesc repercusiuni asupra rezultatului, performanței. Mulți atleți au dat dovadă de slabe calități morale și de voință, atît în antrenament cît și în competiții. Unii, cum ar fi, spre pildă, Valeriu Jurcă sau Andrei Barabaș, au văzut în normele olimpice un scop în sine, socotind drept scop final al îndeplinirii normei asigurarea unui loc în avionul spre Tokio. Cînd, în mod normal, norma olimpică ar fi trebuit să constituie doar un obiectiv intermediar în pregătire, un punct de plecare spre alte performanțe, mereu mai bune. Deși, era evident că Grecescu, în ciuda victoriei sale la Balcaniadă, nu avea nici o șansă să se claseze onorabil la maratonul olimpic a fost inclus în lot și rezultatul se cunoaște.

Slăbiciunile serioase în munca de educație reies și din faptul că antrenorii și tehnicienii noștri sînt dispuși să facă orice concesii, chiar și de ordin moral, de dragul performanței. Lui Zoltan Vamoș, sportiv certat serios cu disciplina și conduita, i s-a lăsat să înțeleagă că „dacă va reuși o performanță excelentă, i se... iartă toate păcatele". O asemenea atitudine nu poate contribui la îmbunătățirea muncii de educație.

Progresul atletismului nostru este în bună măsură condiționat de o mai bună dotare materială a terenurilor de sport și, mai ales, de o mai bună gospodărire a materialelor existente. Multe terenuri de atletism, piste, sectoare de aruncări și sărituri ca și instalațiile lor anexe sînt neîngrijite, sau sînt în cantități mici. Organele și organizațiile UCFS ar trebui să ia măsuri ca, măcar la marile stadioane să existe în inventarul sportiv materialele necesare desfășurării concursurilor de atletism. La un concurs organizat la Oradea, de pildă, seniorii au aruncat cu greutăți de... juniori, în timp ce juniorii aruncau cu sulițe de... seniori. Ceea ce, bineînțeles, a anulat valoarea acestui concurs. Nici chiar stadionul Republicii n-are inventarul complet pentru atletism, ca să nu mai vorbim de stadionul Tineretului, unde vin să se pregătească și să concureze numeroși elevi bucureșteni. Un alt aspect este acela legat de accesul copiilor și juniorilor pe stadioane, care nu se bucură de prea multă solicitudine din partea cluburilor, dacă se ocupă de alt sport, decît... fotbalul. In aceste condiții este foarte greu să descoperi și să selecționezi elementele de perspectivă, schimbul de mîine al atletismului.

Dezvoltarea sportului nostru a permis ca la anumite ramuri sportive, printre care și atletismul, să se poată uneori lucra după principiul „un antrenor la doi oameni". E foarte bine, dar rezultatele bune sînt rare. Lixandru Pandele (Mihaela Peneș), Elias Baruch (Viorica Viscopoleanu și Șerban Ciochină) și alții. Dar restul? Unii antrenori au multă (uneori prea multă) „personalitate" în problemele metodice. Ea este utilă, dar fără performanțe, nu are valoare. Antrenorul Vasile Dumitrescu, de pildă, a scris articole foarte interesante despre pregătirea sprinterilor, dar practic, nici în condițiile foarte îngăduitoarei selecții n-am putut participa cu sprinterii la Tokio...

In aceeași grupă de lipsuri se poate clasifica goana după recorduri realizate „pe pofte". Planificarea sui-generis a recordurilor de primăvară sau de toamnă tîrzie și socotirea acestora ca un indiciu al excelentei pregătiri nu duce la nimic bun. Asemenea recorduri se doboară chiar la cererea... atletului, care „se simte bine azi" și, deci, poate bate recordul. Cine știe, poate că vom cere ca J.O. să se desfășoare... la comandă, după senzația de bună dispoziție a unor atleți!

★

Succesele anului 1964 au arătat că atletismul nostru are mari resurse și posibilități. Printr-o muncă temeinică, de perspectivă, prin promovarea cu curaj în loturile reprezentative a elementelor tinere, manifestînd o grijă permanentă față de instruirea și educația lor, să ridicăm pe o treaptă și mai înaltă valoarea atletismului din țara noastră. Olimpiada anului 1968 este un obiectiv care trebuie să figureze de pe acum în planurile antrenorilor și tehnicienilor noștri. Rezultatele bune obținute de atletele noastre la J.O. de la Tokio trebuie să fie consolidate, cuprinzînd în sfera lor și pe atleți. Ceea ce este întrutotul posibil!

BOX

Mai multă atenție organizării și desfășurării campionatului pe echipe

Campionatul republican de box pe echipe angrenează în fiecare an un număr mare de boxeri, menținîndu-i într-o pregătire continuă o perioadă mai îndelungată. Prin forma de desfășurare, el dă posibilitatea unor boxeri mai puțin experimentați să-și îmbogățească cunoștințele alături de cei mai buni pugiliști din țară și îi stimulează pe antrenori în descoperirea și pregătirea de elemente talentate la toate categoriile de greutate.

In acest an au fost angrenate în întreceri 24 de echipe, deci un număr mai mare de boxeri ca oricînd. Acesta este un fapt pozitiv. Numai că...

Necesitatea alcătuirii unei formații complete, dintr-un număr redus de boxeri care activează în secția unei asociații sportive, a generat unele aspecte negative. Unele dintre aceste secții n-au putut alcătui o echipă omogenă, fiind lipsite de boxeri corespunzători la mai multe categorii. Un exemplu concludent îl constituie C.S.O. Baia Mare, echipă care pe parcursul acestui campionat a pierdut (și încă la scoruri mari) toate meciurile susținute. O situație similară a fost întîlnită și la alte echipe: A.S.A. Tg. Mureș, 1 Mai Ploiești, C.S.M.S. Iași, Olimpia București, care au prezentat pe ring boxeri insuficient pregătiți pentru o competiție de nivel republican. Prin aceste rînduri nu încercăm să diminuăm meritul antrenorilor echipelor respective, care au totuși, față de alții, o activitate mai susținută.

Considerăm însă că modul în care a fost alcătuit regulamentul de desfășurare a acestei competiții n-a fost suficient gîndit. Credem că la înscrierea echipelor respective, Federația romînă de box trebuia să analizeze mai bine potențialul lor și să găsească soluția cea mai nimerită. Pentru ca valoarea echipelor participante să fie apropiată și astfel CONCURSUL SĂ FIE CONCURS, ar fi fost bine ca echipele să fie alcătuite (acolo unde era nevoie) pe grupuri de asociații sau chiar pe regiuni. Atunci n-am mai fi fost martori ai unor întîlniri între două echipe, în care din cele 9 sau 10 meciuri disputate, 4—5 să se termine prin abandon (de multe ori în prima repriză). La ce au folosit aceste meciuri boxerilor respectivi (învinși sau învingători)? Au constituit aceste întreceri o propagandă pentru sportul cu mănuși? Fără îndoială că nu!

Nivelul tehnic la care s-au disputat multe partide a fost cu totul necorespunzător. In dorința de a obține puncte, boxerii au neglijat aspectul tehnic și spectacular al meciurilor. Antrenorii, în același scop (obținerea de puncte) și-au determinat elevii să evolueze la categorii necorespunzătoare greutății lor. Cea mai mare surpriză a constituit-o pentru noi evoluția campionului categoriei semiușoare, M. Circiumaru, la categoria... semimijlocie!? (în meciul A.S.A. Tg. Mureș — Rapid). Cui a folosit înfrîngerea lui Circiumaru în fața lui Gh. Vlad? Punctul adus de Circiumaru prin înfrîngerea... la puncte, putea să-l coste scump pe boxerul respectiv. De asemeni, I. Marin (Progresul), cu puțin timp înainte, a boxat cu O. Baciu la categoria ușoară. Pe același boxer l-am întîlnit la Reșița evoluînd la categoria mijlocie mică... Și exemple de acestea mai sînt multe.

Acestea sînt numai o parte din lipsurile constatate în preliminariile campionatului republican pe echipe. Pe viitor, Federația de box trebuie să țină seama de realitate, să reflecteze mai mult, să găsească forma cea mai bună de organizare a acestei competiții, în așa fel încît campionatul pe echipe să ducă la progresul boxului nostru și nu invers.